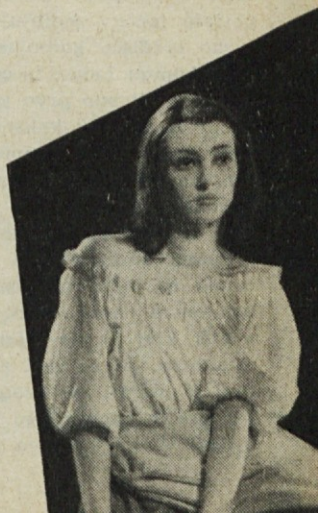

6

ANDRÉ PUTGET. DNEVI NAŠE SREČE

SEZONA 54-55 · PREMIERA 29. I. 55
PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ

PET LET NAŠEGA GLEDALIŠČA

V petem letu obstoja se Prešernovo gledališče še vedno bori za svoj obstoj... Tako pesimistično (ali optimistično) bi se začel vsak članek, ki bi bi! v zvezi s proslavo naše petletnice, ki jo nameravamo pomakniti v mesec april. Drži, da je Mestni ljudski odbor s potrebnimi dotacijami omogočil gledališču, da lahko v danih možnostih pripravlja nove premiere. Zaradi obsežnih perspektiv za kulturne komunikacije s podeželjem, ki z vsakim letom nalaga našemu gledališču večje dolžnosti (naša gostovanja so vedno bolj zaželeni), pa je potreben vsaj enkrat večji ansambel. Tako bi se število premier (iger z manjšo zasedbo) pomnožilo, in ko bi bilo določeno delo doma odigrano, bi z njim odšli na gostovanje, ta čas pa bi doma uprizarjali že naslednjo premiero. Doma bi ne zevale odbijajoče praznine v tedenskih lepkih, zveza s podeželjem bi ostala nepretrgana skozi vse leto, Prešernovo gledališče bi postalo močno zedinjujoče kulturno središče gorenjske skupnosti komun. Lahko bi celo uprizorili to ali ono prvo predstavo zunaj Kranja, v kakšnem drugem industrijskem mestu Gorenjske, kar bi zanimanje za gledališče še bolj živo stopnjevalo in približalo ljudem.

Večati ansambel in obenem ostati na tehnično docela neustreznem, neakustičnem odru, v hiši, kjer je vse utesnjeno na minimum, pa se sliši absurdno. (Saj bi morali garderobe za nove igralce prenesti že na stopnišče!) — Pa pustimo tehnične

stvari za zdaj ob strani, pustimo škripajoče stole, pustimo stvari, ki so že dolgo znane in ki tako ob vsaki uprizoritvi dovolj jasno govorijo same zase.

zarjali v sedanjih razmerah, pa čeprav bi si lahko pomagali z amaterji. V praksi pa je taka rešitev iz dneva v dan bolj nemogoča, že zaradi smotrnosti

Prevod	Ciril Kosmač
Režija	DUŠAN TOMŠE
Scena	Mile Korun
Kostumi	Desanka Antik
Michel Bouilhet	Jože Pristov
Olivier Laprade	Jože Kovačič
Bernard Gassin	Slavko Belak
Pernette Laprade	Anka Cigojeva
Marianne Gassin	Nada Bavdaževa
Francine Gassin	Jelica Siardova

Gre za trenutne kritične probleme, ki nastajajo v zvezi z maloštevilnim ansamblom. Doslej smo jemali v repertoar le sodobna dela, ki imajo povečini majhno zasedbo. Po določenem programu pa bi morali imeti v repertoaru tudi klasike. Ponos vsakega gledališča je, če lahko vsako sezono uprizori vsaj enega klasika. Na glavo postavljen odnos pa bi bil, če bi jih upri-

dela v poklicni ustanovi. Letos smo morali opustiti misel na Shakespearovega »Othella«, na Lopejevega »Viteza čudes«. Ob takem potrpežljivem čakanju, da bo Akademija za igralsko umetnost razpolagala z zadostnim številom absolventov, pa je seveda ogrožena umetniška rast ansambla, ki študira le ob modernih in polpreteklih avtorjih. Oškodovana pa je tudi publika,

ki je prikrajšana za tista moderna svetovna dela, ki brez večjega števila ustrežajočih karakterjev ter moderne odrske opreme in prostora pač ne gredo.

(Za zdaj lahko v tolažbo kvečjemu s ponosom trdimo, da smo najmanjše poklicno gledališče v Sloveniji, ki je do Novega leta dalo največ premier.)

Kljub naštetim težavam — o nezdodah, o boleznih, o velikem naporu in požrtvovalnem delu igralcev bi moral napisati poseben članek, ki bi marsikaterega nevedneža presenetil — si gledališče prizadeva, da bi s svojim repertoarjem našlo pravi odnos do občinstva, da bi imela uprizorjena dela čim bolj sodobni obraz in da bi prispevala k vsebini našega družbenega življenja. Morda bo komu kamen spotike ameriška dramatika, ki nosi — ne le pri nas — levji delež v repertoarju. Kar smo izbrali ameriških del, imajo vsa napredno idejno vsebino, da ne govorimo o njihovi vselej zanimivi in spretni dramaturgiji.

V okviru jubilejnih dni naše ustanove bomo uprizorili slovensko noviteto s sodobno tematiko; če bo le uspelo, tudi dve noviteti. Pomanjkanje izvirnih domačih del ni le slovenska bolezen, ampak je splošni pojav sodobnih razmer po vsem svetu. Letos se nam obeta majhna sprememba, ki morebiti ne bo le sprememba, marveč napoved boljših časov za našo dramatiko. V Celju pripravljajo festival izvirnih domačih iger. Pri nas pa bomo ob krstni uprizoritvi proslavili jubilej naše ustanove. Povabili bomo ostala gledališča, ki bodo po možnosti sodelovala s slovenskimi deli. J. Z.

GOSTOVANJE V LJUBLJANSKEM MG

Po uspelem gostovanju z »Mladostjo pred sodiščem« v ljubljanski Drami, je v dneh 15., 16. in 17. januarja naš ansambel gostoval že drugič v tej sezoni v Ljubljani s predstavo »Glejte, Amerika!«. Prvotno so bile v Mestnem gledališču predvidene tri predstave, toda zaradi zelo velikega zanimanja se je gostovanje podaljšalo še za en dan. Še pred prihodom ansambla v Ljubljano so bile že vse predstave razprodane in bi lahko po izjavah vodstva MG igrali pri njih kar ves teden.

To gostovanje je bilo za naš ansambel lepo doživetje. Ko smo prispeli na ljubljansko postajo, so nas sprejeli s cvetjem zastopniki ansambla in vodstvo gledališča. Ob prihodu v njihovo hišo so nam postregli pri pogrnenih mizah in dramaturg tov. Moravec nam je izrekel dobrodošlico z željo, da bi tudi na odru doživeli enak uspeh kot pri blagajni. Vse štiri predstave so bile nabito polne, na koncu vsake pa so bili igralci toplo aklamirani in po večkrat klica-

ni pred zastor. Po zadnji predstavi pa so se na odprtem odru zbrali zastopniki obeh ansamblov in vodstev gledališč. V kratkem nagovoru je zastopnik direktorja tov. Broni Battelino izrazil zadovoljstvo, da more pozdraviti dolgo pričakovane goste. To prvo gostovanje naj bi bilo uvod v stalna izmenična gostovanja obeh gledališč. Zastopnik našega gledališča, režiser Igor Pretnar, je prevzel dar uprave MG, lep lovorjev venec, umetniško sliko ter vezane letnike gledaliških listov ter se v imenu našega gledališča zahvalil za lep sprejem, izredno naklonjenost in vsestransko pomoč. Izrazil je prepričanje, da bo še letos mogoče vrniti vse to gostoljubje v naši hiši z enako ljubeznijo in v enaki meri. Nato je izročil tov. Battelinu lovorjev okvir s cvetjem kot spomin na to prijetno gostovanje. Pozdrave in darila sta nam izročila še predstavnik ansambla in sindikalne podružnice. Občinstvo je lep prizor na odru nagradilo z dolgotrajnim aplavzom. Po predstavi nam je MG priredilo prisrčen družabni večer v avli njihovega gledališča.

Vrnili smo se z lepimi spomini in veselimo se dneva, ko bomo v naši sicer skromni hiši lahko vrnili gostoljubnost našim ljubljanskim tovarišem ter se oddolžili za njihovo pozornost in naklonjenost. Prepričani smo, da bo tudi naša publika pozdravila drage goste prav tako prisrčno, kakor je ljubljanska naše igralce.

F. T.

ČAR IZGUBLJENE SREČE

»Fantazija, ki izvira iz natančnega opazovanja življenja... To so igre, ki kažejo resnično rahločutnost, svežino in srečo... Zmernost in zanesljivost, s katerima vodi svoje delo, kristalna jasnost, globina, ki ji ni primere, esprit, zanos, iznajdljivost... čisto navdušenje, popolno mojstrstvo...«

To so izvlečki iz pariških ocen, ki se nanašajo na delo Claude-André Pugeta. Za »Dneve naše sreče«, ki so prava mala mojstrovina poetičnega realizma, te oznake prav gotovo v celoti veljajo. Res je opaziti v njih pesnikovo veliko skrb, da bi bila mladost njegovih junakov kar se da znanstveno preštudirana, torej verjetna. Brž pa, ko stopi pred nas, smo ujeti v njen čar, tako kakor je ujet že dozoreli Michel, ki bi moral miadim dekletom prinesiti odgovor na vsa njihova nerešena vprašanja, pa sam ob dotiku z njimi utone v neko nostalgijo po zgubljenih srečnih dnevih.

Njihova sentimentalnost — mislim predvsem problematične značaje deklet, fantoma je dal avtor običajne karakteristike moške pubertete — izvira iz preobilnega ukvarjanja s samim seboj, iz tisočerih nerešenih

ugank, ki jim jih stavlja njihovo telo, odgovora nanje pa jim nihče ne pove. Ta sentimentalnost ni posledica nekega spoznanja o življenjskih nujnostih, ki so za vsakogar, ki še ni stopil iz varnega kroga svoje družine, vselej krute, pač pa slutnja, da so ujete v čar druge, tuje, neznane usode.

Kako ujeti ta svetli nadih mladosti, kako ga pričarati na oder! Za naš ansambel je bilo to nemajhno vprašanje, morda najtrši oreh v tej sezoni. — V francoski uprizoritvi so po avtorjevih predpisih nastopili igralci z ustreznimi leti, pri nas pa že večina močno korači preko norme... Nič zato! Morda je izpovedna prizadetost zaradi dozorelih včerajšnjih izkušenj v njih še močnejša... — Če smo uspeli, nam bodo vsi hvaležni, da smo pripravili to nadvse miškavo delo.

Naša prihodnja premiera bo Kesselringova komedija »Arzen in stare čipke«, ena najbolj duhovitih in nenavadnih satir na ameriške dobrodelne ustanove, na policijske zadeve in še na mnogokaj, da bo za vsakega nekaj.

Slike po vrsti: A. Cigojeva v »Čujte, ljudje!« L. Cigoj, J. Siardova in L. Štiglic v »Obzirni vlačugi«. V. Blanč, L. Cigoj in M. Cegnar v »Pastirčku Petru in kralju Brilljantinu«.

V se tehnično železnino
Vam, v bogati izbiri nudi

MERKUR

VELEŽELEZNINA

KRANJ